

**SVET
EVROPSKE UNIJE**

**Bruselj, 27. november 2009 (30.11)
(OR. en)**

16772/09

**Medinstitucionalna zadeva:
2009/0050 (CNS)**

LIMITE

**DROIPEN 162
MIGR 108**

DOPIS

Pošiljatelj: predsedstvo

Prejemnik: Svet

Št. predh. dok.: 15996/09 DROIPEN MIGR 103

Zadeva: Predlog [...] o preprečevanju trgovine z ljudmi in boju proti njej ter varstvu žrtev, ki razveljavlja Okvirni sklep 2002/629/PNZ
– orientacijska razprava za zasedanje Sveta PNZ dne 30. novembra in
1. decembra 2009

I. UVOD

Komisija je 26. marca 2009 predložila predlog okvirnega sklepa Sveta o preprečevanju trgovine z ljudmi in boju proti njej ter varstvu žrtev, ki razveljavlja Okvirni sklep 2002/629/PNZ.

Svet se je na seji Sveta za pravosodje in notranje zadeve (PNZ) 23. oktobra 2009 seznanil s trenutnim stanjem ter rešil večino odprtih vprašanj iz besedila predloga in se s tem zelo približal dogovorjenemu besedilu, vključno z uvodnimi izjavami.

Po oktobrski seji Sveta je Coreper 20. novembra 2009 na kratko razpravljal o tem predlogu.

DK, DE, IE, FR, SI, NL in SE imajo glede predloga parlamentarne preučitvene pridrške. Poleg tega ima ena delegacija pridrške glede členov 1(3) in 3(2)(c), na seji Coreperja 20. novembra 2009 pa je delegacija LV podala jezikovni preučitveni pridršek.

II. VPRAŠANJA ZA OBRAVNAVO V SVETU

Glede na navedeno, naj Svet:

- **potrdi vsebino besedila** iz priloge, ki je odraz trenutnega skupnega mnenja Sveta glede tega vprašanja, pri čemer se razume, da bo treba v luči Lizbonske pogodbe to zadevo preučiti naknadno.

Ta orientacijska razprava bi se po mnenju predsedstva morala osredotočiti na to, kako bi lahko Unija na podlagi dokumenta o ukrepih iz dok. 11450/5/09 REV 5 CRIMORG 103 JAIEX 49 RELEX 618 JAI 432 in informativnega dopisa za tematsko razpravo iz dok. 16723/09 CRIMORG 17 JAIEX 92 RELEX 1141 JAI 883 DROIPEN 161 MIGR 107 napredovala v boju proti trgovini z ljudmi.

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o Evropski uniji in zlasti členov 29, 31(1)(e)
in 34(2)(b) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Trgovina z ljudmi je hudo kaznivo dejanje, ki je pogosto storjeno v okviru organiziranega kriminala in pomeni hudo kršitev človekovih pravic.

(2) Evropska unija je zavezana preprečevanju trgovine z ljudmi in boju proti njej ter varstvu pravic žrtev trgovine z ljudmi. V ta namen sta bila sprejeta Okvirni sklep Sveta z dne 19. julija 2002 o boju proti trgovanju z ljudmi² (2002/629/PNZ) in Načrt EU o najboljših praksah, standardih in postopkih za preprečevanje in boj proti trgovini z ljudmi (2005/C 311/01)³.

(3) Ta okvirni sklep zavzema integriran in celosten pristop do boja proti trgovini z ljudmi. Glavni cilji tega okvirnega sklepa so odločnejše preprečevanje, pregon in varstvo pravic žrtev. Otroci so bolj ranljivi, zato so v večji nevarnosti, da postanejo žrtve trgovine z ljudmi. Vse določbe tega okvirnega sklepa bi bilo treba uporabljati ob upoštevanju koristi otroka v skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989⁴.

¹ UL C, , str. .

² UL L 203, 01.08.02, str. 1.

³ UL C 311, 9.12.2005, str. 1.

⁴ Konvencija Združenih narodov o otrokovih pravicah, sprejeta ter na voljo za podpis, ratifikacijo in pristop z resolucijo Generalne skupščine št. 44/25 z dne 20. novembra 1989.

(4) Protokol iz leta 2000 za preprečevanje, zatiranje in kaznovanje trgovine z ljudmi, zlasti ženskami in otroki, ki dopolnjuje Konvencijo Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu¹, in Konvencija Sveta Evrope o ukrepanju proti trgovini z ljudmi iz leta 2005² sta bistvena ukrepa v procesu krepitve mednarodnega sodelovanja v boju proti trgovini z ljudmi.

(5) Zaradi upoštevanja nedavnega razvoja dogodkov na področju trgovine z ljudmi se v tem okvirnem sklepu v primerjavi z Okvirnim sklepom 2002/629/PNZ trgovina z ljudmi pojmuje širše in so zato v njem vključene dodatne oblike izkoriščanja.

V okviru tega okvirnega sklepa bi bilo treba prisilno prosjačenje razumeti kot obliko prisilnega dela ali storitve, kakor je opredeljena v Konvenciji ILO št. 29 o prisilnem ali obveznem delu z dne 29. junija 1930. Izkoriščanje prosjačenja zato spada v področje uporabe opredelitve trgovine z ljudmi le v primeru, ko so prisotni vsi elementi prisilnega dela ali storitev. Glede na ustrezno sodno prakso bi bilo treba veljavnost morebitne privolitve v opravljanje takšne storitve oceniti za vsak primer posebej. V primeru otroka se morebitna privolitev nikoli ne bi smela šteti za veljavno.

Izraz "izkoriščanje kriminalnih dejavnosti" bi bilo treba razumeti kot izkoriščanje osebe, da stori dejanja, med drugim žeparstvo, kraje po trgovinah in druge podobne dejavnosti, za katere veljajo kazni in ki predstavljajo finančni dobiček.

Opredelitev zajema tudi trgovino z ljudmi za namene odstranitve organov, ki jo je mogoče povezati s trgovino z organi ter pomeni hudo kršitev človekovega dostojanstva in telesne integritete.

¹ Protokol Združenih narodov za preprečevanje, zatiranje in kaznovanje trgovine z ljudmi, zlasti ženskami in otroki, ki dopolnjuje Konvencijo Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu, sprejet v Palermu leta 2000.

² Konvencija Sveta Evrope o ukrepanju proti trgovini z ljudmi, sprejeta v Varšavi, 16. maja 2005, Zbirka pogodb Sveta Evrope (CETS) št. 197.

(6) Ravni kazni v tem okvirnem sklepu odražajo vse večjo zaskrbljenost držav članic v zvezi z razmahom pojava trgovine z ljudmi. Glede na težo kaznivega dejanja bi morale biti kazni zato učinkovite, odvračilne in sorazmerne. Ko se v okviru tega okvirnega sklepa navaja predaja, bi bilo treba tako navajanje razumeti v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami. Kadar je kaznivo dejanje še posebej hudo, na primer ko je bilo ogroženo življenje žrtve, ko je kaznivo dejanje spremljalo hudo nasilje ali je bilo storjeno nad zelo ranljivo žrtvijo, kot je otrok, bi se to moralo odražati v strožjih kaznih.

(7) Žrtve trgovine z ljudmi bi bilo treba v skladu z osnovnimi načeli pravnih sistemov zadevnih držav članic zaščititi pred pregonom ali kaznovanjem za kriminalne dejavnosti, kot so uporaba ponarejenih dokumentov, ali kazniva dejanja, določena v zakonodaji na področju prostitucije ali priseljevanja, ki so jih bili prisiljeni storiti kot neposredno posledico dejstva, da so bili žrtve trgovine z ljudmi. Cilj take zaščite je varovanje človekovih pravic žrtev, izogibanje nadaljnji viktimizaciji in spodbujanje žrtev, da v kazenskem postopku pričajo proti storilcem. To varovanje ne izključuje pregona ali kaznovanja za kazniva dejanja, ki jih je oseba storila namerno ali je v njih sodelovala.

(8) Za zagotovitev uspešnega preiskovanja in pregona kaznivih dejanj, povezanih s trgovino z ljudmi, bi morala biti preiskovalna orodja, ki se uporabljajo pri organiziranem kriminalu ali drugih resnih primerih kaznivih dejanj in ki lahko vključujejo prestrezanje komunikacij, tajno opazovanje vključno z elektronskim nadzorom, nadzor nad bančnimi računi ali druge finančne preiskave, na voljo osebam, ki so odgovorne za preiskovanje in pregon teh kaznivih dejanj.

(9) Medtem ko Direktiva 2004/81/ES¹ ureja vprašanje izdajanja dovoljenj za prebivanje žrtvam trgovine z ljudmi, ki so državljani tretjih držav, Direktiva 2004/38/ES² pa uveljavljanje pravice državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, vključno z varstvom pred izgonom, ta okvirni sklep določa posebne varstvene ukrepe za vse žrtve trgovine z ljudmi.

¹ UL L 261, 06.08.04, str. 19.

² UL L 158, 30.04.04, str. 77.

Posledično ta okvirni sklep ne obravnava pogojev za njihovo prebivanje na ozemlju držav članic niti katerega koli drugega vprašanja, ki spada v pristojnost Skupnosti.

(10) Žrtvam trgovine z ljudmi je treba omogočiti učinkovito uveljavljanje njihovih pravic. Zato bi morali biti žrtvam na voljo pomoč in podpora pred in med kazenskim postopkom ter v ustreznem obdobju po njem. Pomoč in podpora bi morali vključevati najmanj minimalen niz ukrepov, ki so potrebni, da se žrtvi omogoči, da si opomore in ubeži pred trgovci z ljudmi. Pri praktičnem izvajanju takih ukrepov bi bilo treba na podlagi posameznih ocen, izvedenih v skladu z nacionalnimi postopki, upoštevati potrebe zadevnih oseb in okoliščine v zvezi z njimi.

Osebi bi bilo treba nuditi pomoč in podporo takoj, ko obstaja utemeljeni sum, da je žrtev trgovine z ljudmi in ne glede na to, ali želi pričati ali ne.

Pomoč bi bilo treba nuditi brezpogojno, dokler pristojni organi dokončno ne odločijo v zvezi z obdobjem za razmislek in dovoljenjem za prebivanje, oziroma kako drugače potrdijo, da je oseba žrtev trgovine z ljudmi. Če ta oseba po zaključku postopka identifikacije ali poteku obdobja za razmislek ni spoznana za upravičeno do dovoljenja za prebivanje ali sicer nima pravice do zakonitega prebivanja v državi, ji zadevna država članica ni dolžna še naprej zagotavljati pomoči in podpore na podlagi tega okvirnega sklepa.

Kjer je potrebno, bi bilo treba ob upoštevanju okoliščin, kot je dejstvo, da je žrtev še vedno v zdravniški oskrbi zaradi hudih telesnih in psiholoških posledic kaznivega dejanja, ali da je v nevarnosti, ker je pričala v kazenskem postopku, še naprej zagotavljati pomoč in podporo, in sicer za ustrezno obdobje po kazenski obravnavi.

(11) Okvirni sklep Sveta z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku (2001/220/PNZ) določa niz pravic žrtev v kazenskih postopkih, vključno s pravico do varstva in odškodnine.

Poleg tega bi morale imeti žrtve trgovine z ljudmi dostop do brezplačnega pravnega svetovanja in zastopanja, vključno za namen uveljavljanja odškodnine. Namen pravnega svetovanja je žrtve informirati in jim svetovati o različnih možnostih, ki jih imajo. Pravno svetovanje in zastopanje bi moralo biti brezplačno vsaj v primeru, ko žrtev nima zadostnih finančnih sredstev, in to v skladu z notranjimi postopki držav članic. Ker je zlasti verjetno, da otroci, žrtve trgovine z ljudmi, takih sredstev nimajo, bi bilo pravno svetovanje in zastopanje zanje v praksi brezplačno. Poleg tega bi morale biti žrtve na podlagi individualne ocene tveganja, izvedene v skladu z nacionalnimi postopki, zavarovane pred povračilnimi ukrepi, ustrahovanjem in nevarnostjo, da bodo ponovno žrtve trgovine.

(12) Žrtve trgovine z ljudmi, ki nosijo posledice zlorab in ponižujočega ravnanja, kot je spolno izkoriščanje, posilstvo, suženjstvu podobne prakse ali odstranitev organov, ki je pogosto povezano s trgovino z ljudmi, bi bilo treba med kazenskim postopkom zavarovati pred sekundarno viktimizacijo in nadaljnjo travmo. Za ta namen bi morale biti žrtve trgovine z ljudmi med kazenskimi preiskavami ali postopki deležne ustreznega ravnanja, odvisno od posameznih potreb vsake žrtve. Pri oceni posameznikovih potreb bi morali upoštevati okoliščine, kot so starost, nosečnost, zdravje, invalidnost ali druge osebne okoliščine, pa tudi telesne in psihološke posledice kaznivih dejanj, ki jim je bila žrtev podvržena. O tem, ali se to ravnanje uporabi in kako, se odloči v skladu z razlogi, opredeljenimi v nacionalni zakonodaji, pravili sodne diskrecije, prakse in usmeritve, in sicer za vsak primer posebej.

(13) Poleg ukrepov, namenjenih vsem žrtvam trgovine z ljudmi, bi morala vsaka država članica zagotoviti, da so specifični ukrepi pomoči, podpore in varstva na voljo otrokom, ki so žrtve trgovine z ljudmi. Te ukrepe bi bilo treba zagotavljati v najboljšem interesu otroka in v skladu s Konvencijo ZN o otrokovih pravicah.

Kadar starost osebe, ki je bila žrtev trgovine z ljudmi, ni gotova, in se zanjo domneva, da je mlajša od 18 let, se takšna oseba šteje za otroka in ima takojšen dostop do pomoči, podpore in varstva.

Namen ukrepov pomoči in podpore otrokom, žrtvam trgovine z ljudmi, bi moralo biti njihovo telesno in psiho-socialno okrevanje ter trajna rešitev za zadevno osebo.

Ker so otroci, žrtve trgovine z ljudmi, še posebej ranljivi, bi morali biti na voljo dodatni zaščitni ukrepi za njihovo zaščito med zaslišanji, povezanimi s kazenskimi praiskavami in postopki.

(14) Vsaka država članica bi morala oblikovati oziroma okrepiti politike za preprečevanje trgovine z ljudmi, vključno z ukrepi za zmanjšanje povpraševanja, ki spodbuja vse oblike izkoriščanja, in sicer na podlagi raziskav, informacij, ozaveščanja in izobraževanja. V okviru takih pobud bi morala vsaka država članica upoštevati vidik spolov in pravice otrok.

(15) Direktiva 2009/52/ES z dne 18. junija 2009 o minimalnih standardih glede sankcij in ukrepov zoper delodajalce nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav¹ določa kazni za delodajalce, ki zaposlujejo državljane tretjih držav, ki nezakonito prebivajo v EU, če ti delodajalci sicer niso bili obtoženi ali obsojeni zaradi trgovine z ljudmi, vendar pa uporabljajo delo ali storitve osebe, za katero vedo, da je žrtev trgovine z ljudmi. Poleg navedenega bi morale države članice upoštevati možnost nalaganja sankcij uporabnikom storitev osebe, kadar se ti zavedajo, da je oseba žrtev trgovine z ljudmi. Ta nadaljnja inkriminacija bi lahko vključevala delodajalce državljanov tretjih držav, ki zakonito prebivajo v EU, in državljanov EU, pa tudi kupce spolnih storitev osebe, ki je žrtev trgovine z ljudmi, ne glede na njihovo državljanstvo.

(16) Države članice bi morale vzpostaviti nacionalne sisteme spremljanja, kot so nacionalni poročevalci ali enakovredni mehanizmi, na način, ki se jim zdi ustrezen glede na njihovo notranjo organizacijo, in ob upoštevanju dejstva, da je treba vzpostaviti minimalno strukturo z določenimi nalogami, da bi se opravile ocene trendov trgovine z ljudmi, preučili rezultati ukrepov za boj proti trgovini z ljudmi in da bi omogočile redno poročanje zadevnim nacionalnim organom.

¹ UL L 126, 30.06.09, str. 24.

(17) Ker cilja tega okvirnega sklepa, to je boja proti trgovini z ljudmi, države članice same ne morejo zadovoljivo doseči in ga je torej zaradi obsega in učinkov lažje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti, kakor je navedeno v členu 2 Pogodbe o Evropski Uniji in kakor je določeno v členu 5 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti. V skladu z načelom sorazmernosti iz člena 5 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti ta okvirni sklep ne presega tega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja.

(18) Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, uveljavljena zlasti z Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, predvsem človekovo dostojanstvo, prepoved suženjstva, prisilnega dela in trgovine z ljudmi, prepoved mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja, otrokove pravice, pravico do svobode in varnosti, svobodo izražanja in obveščanja, varstvo osebnih podatkov, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča ter načeli zakonitosti in sorazmernosti glede kaznivih dejanj in kazni. S tem okvirnim sklepom se prizadeva zagotoviti zlasti popolno spoštovanje navedenih pravic in načel –

SPREJEL NASLEDNJI OKVIRNI SKLEP:

Člen 1

Kazniva dejanja v zvezi s trgovino z ljudmi

1. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da so naslednja namerna dejanja kazniva:

novačenje, prevoz, premestitev, skrivanje ali sprejemanje oseb, vključno z izmenjavo ali prenosom nadzora nad to osebo, z uporabo grožnje, sile ali drugih oblik prisile, z ugrabitvijo, goljufijo, prevaro, zlorabo pooblastil ali ranljivosti ali dajanjem ali prejemanjem plačil ali koristi, da se doseže soglasje osebe, ki ima nadzor nad drugo osebo, zaradi izkoriščanja.

2. Ranljivost nastopi, ko oseba nima druge resnične ali sprejemljive možnosti, kot da pristane na zlorabo.
3. Izkoriščanje vključuje najmanj izkoriščanje prostitucije ali drugih oblik spolne zlorabe oseb, njihovo prisilno delo ali storitve, vključno s prosjačenjem¹, suženjstvo ali podobne prakse, služabništvo, izkoriščanje kriminalnih dejavnosti² ali odstranitev organov³.
4. Soglasje žrtve trgovine z ljudmi o nameravanem ali dejanskem izkoriščanju se ne upošteva, če so bila uporabljena sredstva iz odstavka 1.
5. Kadar ravnanje iz odstavka 1 vključuje otroka, se obravnava kot kaznivo dejanje trgovine z ljudmi, četudi ni bilo uporabljeno nobeno od sredstev iz odstavka 1.
6. V tem okvirnem sklepu "otrok" pomeni vsako osebo, mlajšo od 18 let.

Člen 2

Napeljevanje, pomoč in podpiranje ter poskus

Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da so napeljevanje k storitvi kaznivega dejanja, pomoč in podpiranje pri storitvi kaznivega dejanja ter poskus storitve kaznivega dejanja iz člena 1 kaznivi.

¹ DE ima vsebinski pridržek.

² DE ima vsebinski pridržek.

³ DE ima vsebinski pridržek.

Člen 3¹

Kazni

1. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da se kaznivo dejanje iz člena 1 kaznuje z najvišjo zagroženo zaporno kaznijo, ki znaša najmanj pet do deset let.
2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da se kaznivo dejanje iz člena 1 kaznuje z najvišjo zagroženo zaporno kaznijo, ki znaša najmanj deset let, če je bilo storjeno v naslednjih okoliščinah:
 - (a) s kaznivim dejanjem je bilo namerno ali iz hude malomarnosti ogroženo življenje žrtve;
 - (b) kaznivo dejanje je bilo storjeno z uporabo hudega nasilja ali je žrtvi povzročilo posebej veliko škodo;
 - (c) kaznivo dejanje je bilo storjeno zoper osebo, ki je bila posebej ranljiva, kar v okviru tega okvirnega sklepa vključuje najmanj vse otroke žrtve²;
 - (d) kaznivo dejanje je bilo storjeno v okviru hudodelske združbe v smislu Okvirnega sklepa 2008/841/PNZ³.
3. Vsaka država članica sprejme vse potrebne ukrepe, da zagotovi, da je kaznivo dejanje iz člena 2 kaznivo z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kaznimi, ki lahko privedejo do predaje.
4. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da se dejstvo, da je kaznivo dejanje storil javni uslužbenec pri opravljanju svojih dolžnosti, šteje za oteževalno okoliščino.

¹ KOM je podala splošni pridržek glede preoblikovanja tega člena in poudarila potrebo po nadaljnjem približevanju in višji kazni.

² DE ima vsebinski pridržek glede člena 2(c). Komisija je izrazila vsebinski pridržek glede tega, da se obveznost določitve oteževalne okoliščine omeji samo na otroke.

³ UL L 300, 11.11.2008, str. 42.

Člen 4

Odgovornost pravnih oseb

1. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da pravna oseba lahko odgovarja za kaznivo dejanje iz členov 1 in 2, ki ga je v njeno korist storila fizična oseba, bodisi samostojno ali kot del organa pravne osebe, ki ima vodilni položaj v pravni osebi, na podlagi:
 - (a) pooblastila za zastopanje pravne osebe;
 - (b) pristojnosti za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe ali
 - (c) pristojnosti za izvajanje nadzora v pravni osebi.
2. Države članice prav tako zagotovijo, da pravna oseba lahko odgovarja, kadar je pomanjkanje nadzora ali kontrole fizične osebe iz odstavka 1 omogočilo storitev kaznivega dejanja iz členov 1 in 2 v korist te pravne osebe, tako da ga je storila fizična oseba, ki ji je podrejena.
3. Odgovornost pravne osebe v skladu z odstavkoma 1 in 2 ne izključuje kazenskih postopkov proti fizičnim osebam, ki so storilci, napeljevalci ali pomagači pri kaznivih dejanjih iz členov 1 in 2.
4. tem okvirnem sklepu "pravna oseba" pomeni vsak subjekt, ki ima v skladu z veljavnim pravom status pravne osebe, razen državnih organov ali organov javne uprave, ki izvršujejo državno oblast, in javnih mednarodnih organizacij.,

Člen 5

Sankcije za pravne osebe

Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da se pravna oseba, odgovorna v skladu s členom 4(1) in (2), kaznuje z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi sankcijami, ki vključujejo kazenske ali nekazenske denarne kazni, lahko pa predpiše tudi druge sankcije, kakor so:

- (a) izključitev iz upravičenosti do javnih ugodnosti ali pomoči;
- (b) začasna ali stalna prepoved opravljanja poslovne dejavnosti;
- (c) uvedba sodnega nadzora;
- (d) sodna likvidacija;
- (e) začasno ali trajno zaprtje poslovalnic, ki so bile uporabljene za storitev kaznivega dejanja.

Člen 6

Nepreganjanje in nekaznovanje žrtev

Vsaka država članica v skladu s temeljnimi načeli svojega pravnega sistema določi možnost, da se žrtve trgovine z ljudmi ne preganjajo ali kaznujejo zaradi njihove vpletenosti v kriminalne dejavnosti, ki so jih bile prisiljene izvesti kot neposredno posledico zaradi podvrženosti kateremu koli od dejanj iz člena 1.

Člen 7

Preiskovanje in pregon

1. Vsaka država članica zagotovi, da sta preiskovanje ali pregon kaznivih dejanj iz členov 1 in 2 neodvisna od prijave ali obtožbe s strani žrtve in da se kazenski postopek lahko nadaljuje, tudi če je žrtev preklicala izjavo¹.

¹ Ob sprejetju tega instrumenta bo IE pripravila enostransko izjavo, da v skladu s svojim notranjim pravom morda ne bo mogla izvesti pregona, če je ta v celoti odvisen od izjave priče.

2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi omogoči pregon kaznivega dejanja iz členov 1 in 2 v ustreznem obdobju po polnoletnosti žrtve, če to zahteva teža ali narava zadevnega dejanja.
3. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi ustrezno usposabljanje oseb, enot ali služb, pristojnih za preiskovanje ali pregon kaznivih dejanj iz členov 1 in 2.
4. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da so osebam, enotam in službam, pristojnim za preiskovanje ali pregon kaznivih dejanj iz členov 1 in 2, na voljo učinkovita preiskovalna orodja, na primer tista, ki se uporabljajo pri organiziranem kriminalu ali drugih resnih primerih kaznivih dejanj.

Člen 8

Pristojnost

1. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe za vzpostavitev pristojnosti za kazniva dejanja iz členov 1 in 2, kadar:
 - (a) je kaznivo dejanje v celoti ali delno storjeno na njenem ozemlju ali
 - (b) je storilec njen državljan ali oseba z običajnim prebivališčem na njenem ozemlju ali
 - (c) je kaznivo dejanje storjeno zoper njenega državljana ali osebo z običajnim prebivališčem na njenem ozemlju ali
 - (d) je kaznivo dejanje storjeno v korist pravne osebe s sedežem na ozemlju te države članice.
2. Država članica se lahko odloči, da ne bo uporabljala, oziroma da bo samo v posebnih primerih oziroma okoliščinah uporabljala pravila o sodni pristojnosti, določena v odstavku 1(b), če ima storilec kaznivega dejanja običajno prebivališče na njenem ozemlju, in v odstavkih 1(c) in 1(d), če je kaznivo dejanje storjeno zunaj njenega ozemlja.

3. Pri pregonu kaznivega dejanja iz členov 1 in 2, ki je bilo storjeno zunaj ozemlja zadevne države članice, vsaka država članica, ki uporabi odstavek 2, sprejme v zvezi z odstavkom 1(b) potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da vzpostavitev njene pristojnosti ni odvisna od pogoja:
 - (a) da se dejanja obravnavajo kot kazniva dejanja v kraju, kjer so bila storjena, ali
 - (b) da vzpostavitev njene pristojnosti ni odvisna od pogoja, da se pregon lahko začne le na podlagi prijave žrtve v kraju, kjer je bilo storjeno kaznivo dejanje, ali da je bila prijava opravljena v državi, na območju katere je bilo storjeno kaznivo dejanje.
4. Kadar se države članice odločijo uporabiti odstavek 2, o tem obvestijo generalni sekretariat Sveta in Komisijo, in, če je primerno, navedejo tudi posebne primere ali okoliščine, na katere se njihova odločitev nanaša.

Člen 9

Pomoč in podpora žrtvam trgovine z ljudmi

1. Vsaka država članica sprejme ustrezne ukrepe in tako poskrbi, da je žrtvam zagotovljena pomoč in podpora pred kazenskim postopkom, med njim in v ustreznem obdobju po njem, da se jim omogoči uveljavljanje pravic iz Okvirnega sklepa 2001/220/PNZ z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskih postopkih ter iz tega okvirnega sklepa.
2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da oseba prejme pomoč in podporo takoj, ko pristojni organi utemeljeno sumijo, da je bilo zoper njo storjeno kaznivo dejanje iz členov 1 in 2.
3. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe za vzpostavitev ustreznih mehanizmov, ki so namenjeni zgodnjemu odkrivanju žrtev in pomoči ter podpori žrtvam, in sicer v sodelovanju z ustreznimi organizacijami za pomoč žrtvam.

4. Ukrepi pomoči in podpore iz odstavkov 1 in 2 vključujejo najmanj življenjski standard, ki žrtvam omogoča osnovno preživetje z ukrepi, kot so ustrezna in varna namestitve ter materialna pomoč, potrebna zdravniška oskrba, vključno s psihološko pomočjo, svetovanje in obveščanje, ter po potrebi prevajalske storitve in tolmačenje. Države članice poskrbijo za žrtve s posebnimi potrebami.

Člen 10

Varstvo žrtev trgovine z ljudmi v kazenskih preiskavah in postopkih

1. Varstveni ukrepi iz tega člena veljajo poleg pravic, določenih v Okvirnem sklepu 2001/220/PNZ.
2. Vsaka država članica zagotovi, da imajo žrtve trgovine z ljudmi dostop do pravnega svetovanja in, v skladu z vlogo žrtve v ustreznem pravosodnem sistemu, do pravnega zastopanja, vključno za namen uveljavljanja odškodnine. Pravno svetovanje in zastopanje bi moralo biti brezplačno, če žrtev nima zadostnih finančnih sredstev.
3. Brez poseganja v pravice obrambe vsaka država članica dovoli, da se identiteta žrtve trgovine z ljudmi, ki je v vlogi priče, ne razkrije, če je to v skladu z osnovnimi načeli njenega pravosodnega sistema in če je to potrebno¹.
4. Vsaka država članica zagotovi, da so žrtve trgovine z ljudmi deležne ustreznega varstva na podlagi individualne ocene tveganja, med drugim z dostopom do programov za zaščito prič ali drugih podobnih programov, če je to potrebno in v skladu z razlogi, ki jih opredeli nacionalna zakonodaja ali postopki.

¹ Ko bo ta okvirni sklep sprejet, bo IT dala enostransko izjavo, v kateri bo navedla, da je uporaba anonimnih prič v nasprotju z njenimi ustavnimi načeli.

5. Brez poseganja v pravice obrambe vsaka država članica zagotovi, da imajo žrtve trgovine z ljudmi na podlagi individualne ocene osebnih okoliščin, ki jo opravijo pristojni organi, pravico do posebne obravnave, namenjene preprečevanju sekundarne viktimizacije, pri čemer se je treba v največji možni meri v skladu z razlogi, ki jih opredeljuje nacionalna zakonodaja, in pravili sodne diskrecije, prakse ali usmeritve, izogibati naslednjemu:
- (a) nepotrebnemu ponavljanju zaslišanj v kazenskem postopku;
 - (b) vizualnemu stiku med žrtvijo in storilcem kaznivega dejanja, tudi med dokaznim postopkom, tj. med zaslišanjem in navzkrižnim zaslišanjem, z ustreznimi sredstvi, vključno z uporabo ustrezne komunikacijske tehnologije;
 - (c) pričanju na javni obravnavi;
 - (d) nepotrebnemu zasliševanju o zasebnem življenju.

Člen 11

Splošne določbe glede ukrepov pomoči, podpore in varstva za otroke kot žrtve trgovine z ljudmi

1. Otrokom žrtvam trgovine z ljudmi se zagotovi pomoč, podpora in varstvo ob upoštevanju največje koristi za otroka.
2. Če gre za žrtev trgovine z ljudmi, katere starost je negotova in za katero se domneva, da je otrok, vsaka država članica zagotovi, da se takšna oseba šteje za otroka in ima zato takojšen dostop do pomoči, podpore in varstva v skladu s členoma 12 in 13.

Člen 12

Pomoč in podpora otrokom žrtvam trgovine z ljudmi

1. Ukrepi pomoči in podpore iz tega člena se uporabljajo poleg določb iz člena 9.
2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da se posebni kratkoročni ali dolgoročni ukrepi, potrebni za pomoč in podporo otrokom žrtvam trgovine z ljudmi pri njihovem fizičnem in psihičnem okrevanju, sprejmejo na podlagi individualne ocene posebnih okoliščin vsakega posameznega otroka žrtve, pri čemer se upoštevajo otrokovi pogledi, potrebe in skrbi.
3. Vsaka država članica sprejme po potrebi in v okviru svojih možnosti ukrepe, s katerimi družini otroka žrtve trgovine z ljudmi zagotovi pomoč in podporo, če je družina na ozemlju države članice. Še posebej vsaka država članica za družine uporablja člen 4 Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ, kadar je to primerno in možno.

Člen 13

***Varstvo otrok žrtev trgovine z ljudmi* v kazenskih preiskavah in postopkih**

1. Varstveni ukrepi iz tega člena se uporabljajo poleg določb iz člena 10.
2. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da pravosodni organi v kazenskih preiskavah in postopkih v skladu z vlogo žrtve v ustreznem pravosodnem sistemu otroku žrtvi trgovine z ljudmi dodelijo posebnega zastopnika, če so po nacionalnem pravu nosilci starševske odgovornosti izključeni iz kazenskega postopka zaradi navzkrižja interesov med njimi in žrtvijo ali če otrok nima spremstva.

3. Brez poseganja v pravice obrambe vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi v kazenskih preiskavah kakršnega koli kaznivega dejanja iz členov 1 in 2 zagotovi naslednje:
- (a) zaslišanja otrok žrtev se izvedejo brez neutemeljenih zamud, potem ko so bili pristojni organi obveščeni o dejstvih;
 - (b) zaslišanja otroka žrtve po potrebi potekajo v prostorih, ki so zasnovani ali prilagojeni za te namene;
 - (c) zaslišanja otroka, žrtve trgovine z ljudmi, po potrebi opravijo strokovnjaki, usposobljeni za te namene, ali se ta zaslišanja izvedejo z njihovo pomočjo;
 - (d) z otrokom žrtvijo vsa zaslišanja opravijo iste osebe, če je to mogoče in kadar je to primerno;
 - (e) število zaslišanj je kar najbolj omejeno in se opravijo le, če je nujno potrebno za namene kazenskih postopkov;
 - (f) otroka žrtev lahko spremlja njegov pravni zastopnik ali, kadar je to ustrezno, odrasla oseba po njegovi izbiri, razen če je bila v povezavi s to osebo sprejeta utemeljena odločitev, ki temu nasprotuje.
4. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da je v preiskavah katerih koli kaznivih dejanj iz členov 1 in 2 mogoče vsa zaslišanja otrok žrtev ali, kadar je to ustrezno, zaslišanja, v katerih kot priča nastopa otrok, posneti in da je mogoče ta posneta zaslišanja v sodnih postopkih predložiti kot dokaze v skladu s pravili nacionalnega prava.
5. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da je v kazenskih postopkih v zvezi s katerimi koli kaznivimi dejanji iz členov 1 in 2 otrok žrtev v sodni dvorani lahko zaslišan, ne da bi bil prisoten na sodišču, in sicer z uporabo ustreznih komunikacijskih tehnologij.

Člen 14

Preprečevanje

1. Vsaka država članica si prizadeva zmanjšati povpraševanje, ki spodbuja vsakršno obliko izkoriščanja v zvezi s trgovino z ljudmi.
2. Vsaka država članica izvede ustrezne akcije za informiranje in ozaveščanje ter raziskovalne in izobraževalne programe, po potrebi v sodelovanju z organizacijami civilne družbe, katerih namen je ozaveščanje in zmanjševanje nevarnosti, da bi ljudje, zlasti otroci, postali žrtve trgovine z ljudmi.
3. Vsaka država članica spodbuja redno usposabljanje uradnikov, ki bi se pri svojem delu lahko srečali z žrtvami in potencialnimi žrtvami, vključno s policisti na terenu, da bi znali odkriti žrtve in potencialne žrtve trgovine z ljudmi ter z njimi ravnati.
4. Brez poseganja v pravo Skupnosti vsaka država članica razmisli o sprejetju ukrepov, s katerimi bi se kot kaznivo dejanje obravnavala uporaba storitev, ki predstavljajo izkoriščanje iz člena 1, če je znano, da je oseba žrtev kaznivega dejanja iz člena 1.

Člen 15

Nacionalni poročevalci ali enakovredni mehanizmi

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za vzpostavitev sistema nacionalnih poročevalcev ali drugih enakovrednih mehanizmov. Naloge takih mehanizmov vključujejo izvedbo ocen trendov trgovine z ljudmi, preučevanje rezultatov ukrepov za boj proti trgovini z ljudmi in poročanje.

Člen 16

Območje uporabe

Ta okvirni sklep se uporablja za Gibraltar¹.

Člen 17

Razveljavitev Okvirnega sklepa 2002/629/PNZ

Okvirni sklep 2002/629/PNZ o boju proti trgovanju z ljudmi se razveljavi.

Člen 18

Izvajanje

1. Države članice sprejmejo vse ukrepe, potrebne za uskladitev s tem okvirnim sklepom, do [30 mesecev po sprejetju].
2. Države članice pošljejo Generalnemu sekretariatu Sveta in Komisiji do [30 mesecev po sprejetju] besedila določb, s katerimi se v njihovo nacionalno zakonodajo prenašajo obveznosti, določene v tem okvirnem sklepu. Svet bo najpozneje do [štiri leta po sprejetju] na podlagi poročila, ki upošteva te podatke, in pisnega poročila Komisije ocenil, v kolikšni meri so države članice sprejele potrebne ukrepe za uskladitev s tem okvirnim sklepom.

Člen 19

Začetek veljavnosti

Ta okvirni sklep začne veljati na dan objave v *Uradnem listu Evropske unije*.

V Bruslju,

Za Svet
Predsednik

¹ Če to potrdira ES in UK.